

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Fiction

ANA ANTONESCU

KATE QUINN
JANIE CHANG

COROANA PHOENIX

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

CORINT
FICTION

Dray și Stephanie Thornton, care și-au luat creioanele roșii pentru a corecta prima ciornă a cărții. Soților noștri atât de răbdători: Stephen, care ne-a hrănit cu ramen făcut în casă pe parcursul a două zile febrile de făcut tabele; și Geoff, care și-a asumat sarcina logisticii mutării într-o casă nouă, într-un oraș nou, pentru ca Janie să poată respecta termenele de predare. Nu în ultimul rând, minunatului nostru agent Kevan Lyon, înțeleghătoarei noastre editoare Tessa Woodward, și mereu entuziastei echipe de PR și marketing de la editura William Morrow. Fără voi toți, *Coroana Phoenix* nu ar fi fost scrisă niciodată!

CUPRINS

Prolog	7
Actul 1	
Capitolul 1	15
Capitolul 2	33
Capitolul 3	46
Capitolul 4	60
Capitolul 5	81
Capitolul 6	103
Capitolul 7	117
Capitolul 8	129
Capitolul 9	141
Capitolul 10	158
Capitolul 11	167

Capitolul 12	181
Capitolul 13	194
Capitolul 14	204
Capitolul 15	217
Capitolul 16	229
Capitolul 17	234
Capitolul 18	244
Capitolul 19	254
Capitolul 20	262
Capitolul 21	275
Capitolul 22	290
Capitolul 23	302
Capitolul 24	318
Capitolul 25	326

Antract

Capitolul 26	341
Capitolul 27	346
Capitolul 28	353

Actul II

Capitolul 29	363
Capitolul 30	375

Capitolul 31	385
Capitolul 32	391
Capitolul 33	402
Capitolul 34	416
Epilog	425
Nota autoarelor	429
Mulțumiri	443

PROLOG

*Vara anului 1911**Londra*

„Un trandafir, oricum i-ai spune”, cită cineva, și Alice Eastwood se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap. La naiba cu citatele din Shakespeare despre flori, mereu preluate din *Romeo și Julieta*. Preferatul ei era un alt citat, din *Iulius Cezar*: „Natura trebuie să se supună necesității.”

Pentru că Mama Natură era carnivoră: devora tot ce poftea atunci când foamea o împingea de la spate. Iar Alice simțea asta până în măduva oaselor din ziua aceea, cu cinci ani în urmă, când pământul se scuturase și un oraș se frânse în două.

— Înțeleg că ați făcut un adevărat pelerinaj prin grădinile și serele din Europa, domnișoară Eastwood! Aveți de gând să reveniți curând la San Francisco?

Întrebarea îi era adresată de directorul Kew Gardens, Grădina Botanică Regală, care o conducea pe Alice spre Casa cu Palmieri, înfășurată în straturi mari de sticlă precum un tort de nuntă din cristal.

— Am auzit că ați fost invitată să vă reluați funcția de director al Departamentului de Botanică de la Academia de Științe din California.

— Nu încă.

Știa însă că invitația de a reface ierbarul pierdut avea să vină. Încă nu se decisese dacă să o accepte sau nu, așa că iuți pasul pentru a scăpa atât de întrebare, cât și de însoțitor. Avea încă vigoarea necesară pentru a-și asuma această sarcină, nu încăpea îndoială – chiar dacă împlinise cincizeci și doi de ani, vârsta nu o încetinise: Alice Eastwood era întotdeauna prima la locul acțiunii, indiferent dacă era vorba să urce pe un munte din California pentru a cerceta un câmp de maci, să se arunce în șaua unui catâr pentru o expediție în Munții Stâncoși sau doar să facă o plimbare pe aleile cu pietriș greblat din niște grădini convenționale.

Nu, vigoarea nu îi lipsea, dar inima nu îi dădea ghes. Să pună iar piciorul pe pământul din San Francisco, după tot ce se întâmplase?

Directorul se grăbi să o ajungă din urmă, gâfâind ușor.

— Am înțeles că ierbarul Academiei a fost distrus în cutremurul din 1906, nu-i așa? Ce pierdere pentru știință!

— Da, răspunse Alice scurt, studiind Casa cu Palmieri ca pe o mostră cu ghimpi, pe care trebuia s-o smulgă din pământ fără mânuși de lucru.

Avea ceva cu serele (refuza să definaască senzația drept frică) din acea zi din 1906, însă, cum nu puteai fi botanist și să ai ceva cu serele, își înăbuși fără milă senzația și continuă să înainteze. Ah – mirosul vegetației, al aerului cald, al frunzelor de ferigă! Viață pură. Soarele își trimitea razele scânteietoare prin acoperișul din sticlă, potecile șerpuiau pe sub palmierii umbroși, și i se păru că simte un parfum vag de orhidee.

— Știi că aveți un exemplar de *Encephalartos altensteinii* și aș dori să-l văd...

— Da, să o luăm pe aici. Sper să reușesc cândva să pun mâna pe un *Epiphyllum oxypetalum*, dar...

— O Regină a nopții?

Alice nu se abătea decât rareori de la denumirile științifice – i se părea un gest nepoliticos, ca și cum te-ai fi adresat unei femei folosindu-i porecla atunci când nu îi fusesse prezentat formal –, dar *Epiphyllum oxypetalum* era specială și merita o excepție.

— Da!

Directorul Grădinii Botanice Regale se luminează la față și se trase de favoriți.

— N-am avut până acum norocul să văd un asemenea exemplar, și cu atât mai puțin unul în floare. Cam dificil, din moment ce nu înflorește decât o noapte, nu-i așa?

— Eu am avut ocazia să văd un exemplar înflorit.

Alice revăzu cu ochii minții scena: un mugur alb, exotic, care se deschidea lent într-o încăpădere întunecoasă, dând impresia că își revarsă propria lumină, emanând un parfum îmbătător, inefabil. Își aminti cum atinsese cu degete tremurânde una dintre petalele desăvârșite, își aminti privirea femeilor din jurul ei. Patru femei nici că se putea mai diferite, unite într-un sentiment măreț, extraordinar, de venerație la vederea miracolului acelei flori. Cuvântul „miracol” nu păruse deloc deplasat după câte înduraseră.

— Unde ați văzut...?

— Oh, a fost în urmă cu mult timp, răspunse Alice în timp ce răsucea pe degete lupa prinsă pe același lăntișor cu ochelarii.

O duse la ochi pentru a examina o pată de pe o frunză de palmier.

— Haideti mai bine să vedem acel exemplar de *Encephalartos altensteinii*.

Mai târziu, după ce își luase la revedere de la o duzină de botaniști cărora le fusesse prezentată și făcuseră schimb

de adrese de corespondență („Știu că sunteți interesată de genul *Genista*, domnișoară Eastwood, și vă voi trimite bucuroș câteva mostre!”), Alice străbătu peluza din fața Casei cu Palmieri ținându-și cu mâna pălăria împodobită cu flori pentru a nu fi smulsă de vântul vărat. Pălăria fusese brodată la Paris de o cusătoreasă iscusită de la atelierul Callot Soeurs și era singura concesie minoră făcută modei de o femeie care prefera să poarte asupra ei mai curând o presă de flori decât o poșetă de catifea. Continuă să înainteze la fel de energic pe cărare, însă fără să fi găsit încă răspunsul la întrebarea: „Vă veți întoarce la San Francisco?”

Dădu de o bancă și se așază, luă un ziar uitat acolo și-și făcu vânt cu el. Ulterior avea să se mire de cât de întâmplător fusese totul: ea nu citea niciodată știrile mondene, așa că la fel de bine s-ar fi putut ca articolul să nu-i cadă sub ochi. Numai că ziarul abandonat zăcea îndoit la una din acele rubrici mondene care deborda de entuziasm, relatând cu lux de amănunte la ce bal luase parte Lady Cutărică într-o rochie verde pal din crep satin, cu guler din opt șiraguri de perle, sau ce fiică de lord se măritase într-un nor de muselină și dantelă Valenciennes... Dar nu descrierea unei rochii sau a unui bal fusese cea care atrăsese atenția lui Alice în acea dimineață senină de vară.

... phoeniciși sculptați din pietre de jad rare, alb cu albastru...

... cincizeci și șapte de safire și patru mii de perle...

... fluturi modelați din pene de pescăruși albaștri...

... flori de Regina nopții din fildeș sculptat...

Așa se face că se pomeni că citește, cu degetele atât de încleștate pe hârtia de ziar, încât o mototoli în strânsoarea ei. Citi de două, de trei ori, și mâinile îi tremurără. Într-un

târziu, puse ziarul deoparte și se holbă în gol la copiii care își rostogoleau cercurile și la femeile care se plimbau în rochiile lor de vară din muselină. În loc de straturi de trandafiri roșii văzu un zid de flăcări, iar în loc de ciripit de păsări auzi zgomot cristalin de sticlă spartă.

Se ridică în picioare fără să se obosească să găsească o scuză politicoasă în timp ce se apropia de primul gentleman cu joben care trecea în grabă prin fața băncii ei.

— Scuzăți-mă, domnule, dar nu cunosc deloc Londra. Unde ar trebui să merg ca să trimit o telegramă în America?

Bărbatul o țintui descumpănit înainte de a da din mână într-o direcție oarecare, iar Alice nu îl putu învinui. Era scaldată într-o sudoare rece, albă la față și tremura – ea, Alice Eastwood, care nu tremurase atunci când se cățărare pe o balustradă până la etajul al șaselea, deasupra unui atrium sfărâmat, în vechea Academie californiană în ruine, care răsese când aproape că fusese măturată de forța cascadei de la Gulch Cataract, reușind să iasă din râu cu o mână de mostre de plante ude.

Alice Eastwood înspăimântată?

„Foarte”, își zise ieșind în grabă din Grădinile Kew și formulând deja în minte textul telegramei. Trei telegrame, de fapt. Una pe care s-o trimită la New York, alta la Buenos Aires și cea din urmă la Paris..., dar toate care să înceapă cu aceleași trei cuvinte.

Coroana Phoenix
Găsită

LBRIS

We know
books

Actul I

Capitolul 1

4 aprilie 1906

*Treisprezece zile, paisprezece ore și cincizeci și două
de minute înainte de cutremurul din San Francisco*

Colivia începuse să cârâie și să vibreze cu indignare pe banchetă, așa că Gemma Garland săltă păturica aruncată peste ea și vorbi cu ochii ațintiți în jos.

— Potolește-te! Mai avem puțin și ajungem.

Femeia care tocmai se așezase vizavi de ea îi aruncă o privire cu subînțeleș, dar Gemma călătorise tocmai de la New York, într-un compartiment de clasa a treia, și se simțea murdară, frântă de oboseală și bătrână, deși nu avea decât treizeci și doi de ani, așa că depășise cu mult etapa în care îi păsa de privirile critice. Cu atât mai puțin de *privirile* unor guvernante scortșoase cu fețe uscățive, îmbrăcate în haine din doc bleumarin și purtând pe cap toci gri șobolan. Femei ca astea îi aruncaseră *priviri* piezișe de când avea doisprezece ani.

— Ce zi rece, rosti într-un final femeia.

Trecuse din compartiment în compartiment cu un vraf de pliante în mână, și Gemma presimțea deja încotro se îndrepta conversația.

— Mergi la San Francisco, nu-i așa?

„Nici vorbă”, îi veni Gemmei să răspundă. „Intenționez să îmi continui drumul până ce dăm direct în golf.” Ce

Dumnezeu, doar dincolo de San Francisco spre vest nu mai era nimic!

— Da, se mulțumi să îngaiame, neavând vlagă pentru un răspuns acid.

Trenul traversa deja în viteză periferia orașului și nu mai avea de suportat mult timp duhoarea de țigară din compartiment, și nici pe ocupanții săi.

— Da, cobor la San Francisco, repetă ea.

— Un loc uitat de Dumnezeu, țâțâi femeia. Putred de păcate și depravare. Plin de târfe sulemenite, chinezi păgâni și milionari ticăloși.

„Un loc tocmai bun pentru noi”, și-o imaginează Gemma râzând pe prietena ei cea mai bună, Nellie. Cam asta era de fapt și ideea din prima scrisoare trimisă de Nellie din San Francisco. *E un oraș plin de viață. San Francisco a făcut avere și acum ține cu tot dinadinsul să se șlefuiască. Galerii de artă, teatre, conace... ca să nu mai vorbim că sunt o grămadă de bărbați bogați care zac peste tot ca niște bulgări de aur ce abia așteaptă să fie descoperiți.*

— Sper să nu rămâi prea mult aici, dragă, continuă femeia așezată pe bancheta de vizavi. Este o cloacă a Vestului menită pieirii, ca să știi. Așa a prezis Prințul Benjamin.

— Mmm, mormăi Gemma.

Se feri să întrebe cine era Prințul Benjamin, deși bănuia că n-avea cum să scape de explicații.

— E patriarhul Gardienilor Misionari de la Casa lui David, spuse femeia. Din Benton Harbor, Michigan.

— Serios? Din Benton Harbor, Michigan?

„Așa se explică toca gri șobolan”, își zise Gemma.

— Patriarhul însuși m-a trimis aici. Ca să-i previn pe oamenii din San Francisco să renunțe să meargă pe calea viciilor...

Era clar, nimic nu avea să o împiedice pe femeie să turuie mai departe, așa că Gemma recurse la talentul ei actoresc: își propti bărbia în palmă și se prefăcu fascinată în timp ce căska ochii atât de mari, încât aproape că pocniră, cu inocența unei priviri de păpușă. Era aceeași expresie pe care o aborda întotdeauna atunci când juca rolul Olympiei din opera *Povestirile lui Hoffmann* înainte de a se lansa în interpretarea „Cântecului păpușii”, producând ropote de aplauze.

— ... căci dacă nu vor renunța la păcatele lor dezgustătoare, Dumnezeu va abate foc și cutremur asupra lor, își încheie, în fine, perorația femeia. Și asta peste mai puțin de o lună.

— Dumnezeule mare, foc și cutremur.

Cu ochii căscați în continuare.

— Unul din două n-ar fi de ajuns?

— Dacă nu se vor căi, până în mai pământul se va despică sub picioarele lor ce se îndreaptă drept spre iad!

— Ce noroc pe capul meu că nu voi rămâne în oraș decât până la sfârșitul lui aprilie, murmură Gemma.

Gardiana Misionară o examinează de sus până jos cu un aer aprobator la vederea compleului simplu de călătorie în nuanța ceții londoneze, cu panglică neagră ca smoala.

— Mergi în vizită la rude, dragă? Sper că nu o nenorocire te-a adus aici.

— Dimpotrivă, am venit ca să îmi fac debutul.

— Debutul? clipi din ochi Gardiana Misionară. Ce debut? În societate?

— Oh, nu.

Gemma era conștientă că tenul ei își păstrase frăgezimea de piersică și că părul blond cânepiu ca grâul de Nebraska încă nu avea nevoie de vopsea, dar nimeni nu putea face greșeala de a o confunda cu o puștoaică de optsprezece ani.

— Debutul pe scenă! Sunt cântăreață de operă.

Femeia se trase în spate, ca mușcată de viperă, și Gemma îi aruncă cel mai larg și mai strălucitor zâmbet al ei.

— Peste două săptămâni îmi fac debutul cu compania itinerantă Metropolitan Opera, pe scena de la Grand Opera House – în *Carmen* de Bizet, alături de marele Caruso.

Și, slavă Domnului, asta închise gura Gardienei Misionare, care lăsă să-i cadă zgometos o broșură religioasă pe banchetă și se mută în următorul compartiment bombănind furioasă.

„Nu-i tocmai adevărat totuși, nu-i așa?” dădu glas în șoaptă gândurilor sale Gemma, care avea acum tot compartimentul doar pentru sine. „Nu o să-ți faci debutul *fix* în fața lui Caruso.”

— Dar pe aproape, rosti ea cu voce tare de această dată, luând broșura în mână.

La urma urmei, avea să-și facă *realmente* debutul; care avea să se producă *realmente* la compania itinerantă Metropolitan Opera; *realmente* în *Carmen*; și în fața lui Caruso, care urma să-și avânte *realmente* vocea glorioasă de tenor pe deasupra reflectoarelor spre ea... și spre restul membrilor corului, căci acolo avea să-și facă Gemma *realmente* marele debut. Vârâtă într-un corsaj de lucrătoare la fabrica de țigarete și în niște fuste spaniole foșnitoare. Cu puțin noroc, poate că avea să-și etaleze jocul actoricesc în scena din tavernă, eventual să-și agite evantaiul în fața unui toreador.

„Totuși voi fi cu Metropolitan Opera”, își zise Gemma. „Cu Caruso pe aceeași scenă.” Dar, vai, în cor. Nu tocmai locul unde și-ar dori să fie o femeie de treizeci și doi de ani care nu mai era o puștoaică. Care ajunsese la vârsta la care vocea ei atinge apogeul, când putea da totul cântând... Și

care sperase că depășise faza de figurantă printre celelalte lucrătoare la fabrica de țigarete.

— Dar la anul pe vremea asta o să reușesc, rosti ea cu voce tare în compartimentul gol, adoptând tonul de oțel al directoarei de la Red Hook, unicul orfelinat din Nebraska.

Era perfect conștientă de faptul că *oțelirea* nu i se potrivea în chip natural – așa se întâmpla atunci când creșteai la o fermă cu vaci, cu câmpii și biserici cu turle albe de jur împrejur, ca să nu mai vorbim de părinți care te educaseră în credința că bunătatea și generozitatea față de toți ceilalți îți garantau o viață bună. Dar când avea paisprezece ani, ferma și vacile și părinții dispăruseră, Gemma ajunsese la orfelinat și înțelesese cât de greșite fuseseră acele prime lecții de viață. Adevărul era foarte simplu, și anume că singurul om pe care se putea baza o femeie era ea însăși, așa că ar face bine să privească lucrurile cu pragmatism, pentru că altfel avea să sfârșească singură pe lume, umilită și falită.

Închise ochii strângând tare din pleoape pentru a alunga acel gând înainte să se îndrepte spre ultimele săptămâni oribile din New York, și se apucă să răsfoiască broșura de la Gardiana Misionară, cu ilustrațiile sale macabre. (Furtuni cu trăsnete, vâlvătai, crăpături în pământ ce se căscau pentru a-i înghiți pe păcătoșii din San Francisco, care țipau de groază). Un nou început, asta era tot ce îi trebuia.

Și o mică vacanță. Caruso și restul companiei erau pe drumuri și nu aveau să sosească la San Francisco decât peste două săptămâni. *Sunt trimisă să o înlocuiesc pe o soprană din cor care a părăsit trupa după spectacolele din Kansas City; a fugit ca să se mărite cu iubitul ei*, asta îi scrisese Gemma lui Nellie în urmă cu câteva săptămâni. *O să mă alătur trupei la San Francisco și-mi voi face debutul în Carmen. Am auzit că premiera va avea loc în fața cremei societății din*